

Yazmanın Büyüsü Ve de

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Haziran 2020

“Aşk, imkânsız bir sonsuzluk rüyasıdır.” (Alıntı)

Yeltendiğim hiçbir düş yok ki dışımın kovuğunda kalsın ve mahrem rüyalar da hayatın arka bahçesinde asılı bir rehavet gibi kucaklar da kucaklar yüreği derken mevsimin etekleri açılır ve çapkın rüzgar kendini savurur bu kez ve s/avunduğuna dairdir bu kaçış öykündüğümüz gönül zenginliği büyür de büyür ve çat kapı aşkın bekası ve ısrarla sever ve yazarken kalemin düş gücü nasıl da büyür ta ki en tepeye ulaşıp da basınçla patlayana kadar.

Mubahtır yangın ve itibarı engindir yüreğin kölesi olduğu aşkın da ufkunda kelamla sevişir yürek ve meramı sevmekle yazmak arasında gidip gelirken bu sefer egosu yok olur yazarın ve düş çeperinde büyülü bir atmosferde ket vurulmuş bir hayat ve de hayaller nasıl da zengin kılar ruhu.

Düşlerimin müdaviyim madem ve işte yazarak başkaldırdığım düzenek ve sisli havası şehrin ve gecenin elbet kozasına saklanmış şairin de büyülü yolculuğu üstelik sokak kısıtlaması olan günlerde ruh daha bir özgür zaten beden dediğin ne ki: bir et yığını kimine göre etme bulma dünyası dünyanın yükü çökertse de omuzları yaslandığı dağın yamaçlarıdır her düş küründe çıktığı o düş parkuru.

İkame ediyorum işte.

İşte idare ediyorum hayatı.

İdare lambası değil kullandığım bilakis tüm evren ıslıl ıslıl ve gözlerimdeki yeşil pırıltılarla g/örüyorum hayatı ve de evrenin mukozası adeta bir ters lale tepeleri mesken tutmuş ve insanoğlunun ona dokunması dahi yasakken.

Aşkın halesi.

Aşkın haletiruhiyesi.

Ve düş kepenklerini sonuna kadar açıp de uçuşa geçtiğimiz sedefli rüyalar ve kâbuslar bir ömür bozguna uğratsa da düş görmeye programlıyız.

Sedanın aşkı.

Aşkın seması.

Semanın da uzantısı.

Ve de Yaratan: "Yürü ya, kulum" dedikçe açık ara farkla koştuğumuz ve sevdiğimiz ve engelleri bir hışımla aşırp da açığa çektiğimiz yürek teknesi.

Semazen imgeler nasıl da çığırtkan.

İhmal ederken yüreğı şimdi doz aşımından aşkın imha oldu olacak ve yükleme yapıyoruz yedeğe derken tozunu atıyoruz hayatın ne yokuşları ne de çıkamazları bizi ele veriyor ya da yoldan alıkoyuyor.

Sözcükleri istifledik bir kez.

İhbar da ettik yüreğı.

Kıyamadık sevgiliye bilakis kıyama durduk her sevdiğimizde ve daha çok sevdiğimizde doyamadığımız bir tat bir kez ağzımız yansa da.

Günlük bir seyyah da değil hani duygular sadece yol değıştiren belki de katlanan belki de kat izi yapan.

Azığa aldık madem.

Her anrakta yeniden biçimlendik ve ömrü küredik kalemle ve düşlerle derken içinden geçtiğimiz o dehlizin de yüreğı kabardı ve katmanlarında aşkın devasa bir çiçek bahçesine döndü.

Sağımız solumuz aşk.

Sözcükler hem türediğimiz hem tünediğimiz.

Bir alfabe ise okuması bitmeyen.

Bir masalsa sonu gelmeyen.

Bir ritüelse ara sıra standart sapmalarla uçlarda yaşadığımız.

Ve sevginin mehtabı ve mihrabı elbet asılı kaldığımız ömrün de şafağı ve hulasası iken bir bulutlar bir parmak bal daha çaldığımız ağzına ve işte şerit değıştiren bir gök kuşağı geçişi kolay gidişi olan ama dönüşü olmayan...

Eski ama ekşimeyen şarkılar gibi türküler çığırdığımız ve defalarca kurşunlansak da kurşun kadar ağır aşkları tek yüreğimizde kolaylıkla saklayabilirken...

Ve de yazmanın büyüü.

Nazı niyazı bitimsiz sevdalı kalemin.

Yanmakla iştiğal ve çeperinde bulutlar elbet doğası yazarın ne çok gel-git ve açmazlarda her kaldığında bulduğu o çıkış noktası elbet yazmanın da albenisi iken alacalı bulacalı ömrün aslında soluk ve titrek bir ışık olduğuna dair bir yanılısama ile sonunda anladığı o ki...

Elbet yazmanın ciddi bir eylem olduğu gerçeği ve kayıtsız şartsız sevmelerin de meali iken gözünde tüten yazarın aslında gözünden düşen yaşa aldırış edip mutluluğu ve huzuru duyumsadığı şatafatlı bir yolculuk elbet mazinin meyvesini yerken günde yarınların da meali ile d/okunduğu her satırda içten bir sitayiş elbet sadece kendine ne de olsa yazmadan geçen ömrün hulasasında nice zarar nice ziyan ve işte yazmanın cazibesi ve büyüü ile kendine yarattığı o devasa cennet bahçesi.

Ne huri.

Ne hürriyet saklı iken önceki ömründe.

Cinsiyeti ve hayatı dahi sorgulanırken önceki hayatında şimdi rastlaştığı güzellikleri ve güzel insanları öve öve bitiremediği...

Aşkın geçitlerinde kimi zaman duraklarken kimi zaman bir koşu çıkış kapısına yönelmişken elbette içine düştüğü aşkın imkânsızlığı ile yazmanın ortak paydada buluştuğu elbet daim kılmak kalemi vereceği son nefese kadar tutuşmanın ve huzurun da meali ki yazarın öykündüğü ne ola ki elbet içindeki g/izin peşinde aşkın da hulasası ile kenetlenmişken kalem ve yürek...